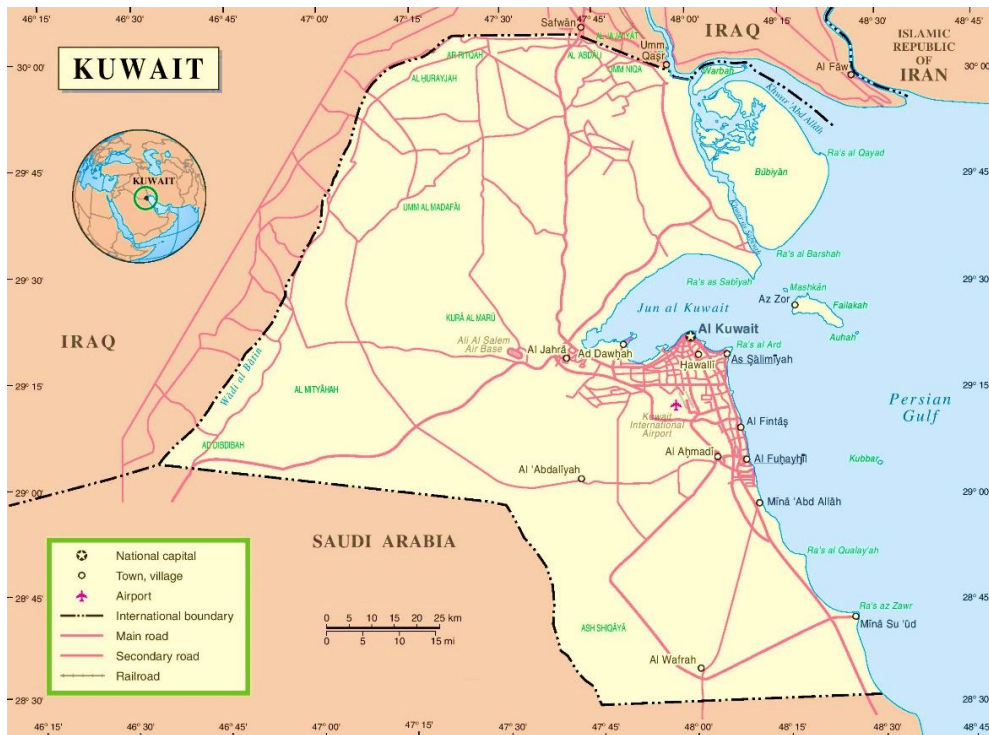

รัฐคูเวต

(State of Kuwait)

เมืองหลวง คูเวตซิตี

ที่ตั้ง ภูมิภาคตะวันออกกลาง ระหว่างเส้นละติจูดที่ 28-31 องศาเหนือกับเส้นลองจิจูดที่ 46-49 องศาตะวันออก โดยตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของคาบสมุทรอาระเบีย บริเวณชายฝั่งทางตะวันตกเฉียงเหนือของอ่าวเปอร์เซีย/อ่าวอาหรับ มีพื้นที่ 17,818 ตร.กม. ขนาดใหญ่เป็นอันดับ 158 ของโลก และขนาดเล็กกว่าไทย 28.8 เท่า มีชายแดนทางบกยาว 475 กม. และมีชายฝั่งยาว 499 กม.

อาณาเขต

ทิศเหนือ	ติดกับอิรัก (254 กม.)
ทิศตะวันออก	ติดกับอ่าวเปอร์เซีย/อ่าวอาหรับ (มีชายฝั่งยาว 499 กม.)
ทิศใต้	ติดกับซาอุดีอาระเบีย (221 กม.)
ทิศตะวันตก	ติดกับอิรักและซาอุดีอาระเบีย

ภูมิประเทศ พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบทะเลทราย ไม่มีแหล่งน้ำตามธรรมชาติ มีพื้นที่เพาะปลูกเพียง 0.84% จุดสูงสุดของประเทศเป็นเพียงเนินที่ยกตัวสูง 306 ม. ไม่มีภูเขา อย่างไรก็ตาม อ่าวคูเวตทางตะวันออกของประเทศ ซึ่งเป็นที่ตั้งของคูเวตซิตี เมืองหลวงของประเทศ มีภูมิประเทศตามธรรมชาติที่เหมาะสมสำหรับการเป็นท่าเรือน้ำลึก นอกจากนี้ ยังมีเกาะ 9 เกาะทอดตัวอยู่ตามชายฝั่งอ่าวคูเวต เกาะที่ใหญ่ที่สุด คือ เกาะบูบิยาน (863 ตร.กม.) ส่วนที่เหลือเป็นเกาะขนาดเล็ก ซึ่งส่วนใหญ่ไม่มีผู้คนอาศัย เนื่องจากเป็นผืนทรายหรือโคลนที่ว่างเปล่า จึงถูกใช้เป็นที่ตั้งของอาคาร ลานจอดเฮลิคอปเตอร์ และที่จอดเรือขนาดใหญ่

ภูมิอากาศ แบบทะเลทราย อุณหภูมิเฉลี่ยตลอดปีอยู่ระหว่าง 18-32 องศาเซลเซียส มีปริมาณน้ำฝนน้อยเฉลี่ย 106 มม. ต่อปี ฤดูร้อนช่วง เม.ย.-ก.ย. อากาศร้อนและแห้งมาก อุณหภูมิกลางวันในเวลากลางวันโดยเฉพาะบริเวณทะเลทราย อาจสูงกว่า 50 องศาเซลเซียส โดยเมื่อ มิ.ย.2562 มีอุณหภูมิกลางวันสูงถึง 63 องศาเซลเซียส จนถูกบันทึกว่าเป็นอุณหภูมิที่สูงที่สุดในโลก ฤดูหนาวช่วง พ.ย.-ก.พ. อากาศเย็นและอาจมีฝนตก อุณหภูมิเฉลี่ย 13 องศาเซลเซียส แต่อาจลดลงจนติดลบ 2 องศาเซลเซียส ฤดูฝนช่วง ต.ค.-เม.ย. มีฝนตกมากกว่าช่วงอื่น ๆ ของปี แต่ มี.ค. เป็นช่วงใบไม้ผลิ มีอากาศอบอุ่น ภัยธรรมชาติที่ประสบเป็นประจำ ได้แก่ พายุทรายและพายุฝุ่น ที่เกิดขึ้นได้ตลอดปี แต่พบมากช่วง มี.ค.-ส.ค. นอกจากนี้ ยังมีพายุฝนฟ้าคะนองช่วง ต.ค.-เม.ย. ที่มักก่อให้เกิดความเสียหายต่อถนนและที่พักอาศัย

ประชากร 4,464,521 คน ในจำนวนนี้เป็นผู้ย้ายถิ่นเข้าประเทศประมาณ 3,099,350 คน (ประมาณการ ม.ค.2563 โดยสำนักงานสถิติแห่งชาติคูเวต)

รายละเอียดประชากร เป็นชาวคูเวต (30.4%) ชาวอาหรับชาติอื่น ๆ (27.4%) ชาวเอเชีย (40.3%) ชาวแอฟริกา (1%) และอื่น ๆ (1%) อัตราส่วนประชากรจำแนกตามอายุ : วัยเด็ก (0-14 ปี) 24.3% วัยรุ่นถึงวัยกลางคน (15-64 ปี) 72.78% วัยชรา (65 ปีขึ้นไป) 2.92% อายุขัยเฉลี่ยของประชากรโดยรวมประมาณ 78.6 ปี อายุขัยเฉลี่ยของเพศชาย 77.2 ปี อายุขัยเฉลี่ยของเพศหญิง 80.2 ปี อัตราการเกิด 18 คนต่อประชากร 1,000 คน อัตราการตาย 2.3 คนต่อประชากร 1,000 คน อัตราการเพิ่มของประชากร 1.27% (ประมาณการปี 2563)

ศาสนา ศาสนาประจำชาติ คือ อิสลาม 76.7% (ซุนนีประมาณ 70% และชีอะฮ์ประมาณ 30%) นอกจากนี้ เป็นผู้นับถือศาสนาอื่น ได้แก่ คริสต์ 17.3% และอื่น ๆ 6%

ภาษา ภาษาอาหรับเป็นภาษาราชการ แต่มีการใช้ภาษาอังกฤษอย่างกว้างขวาง

การศึกษา อัตราการรู้หนังสือ 96.1% (ประมาณการปี 2561 ของ UNESCO Institute of Statistics) รัฐบาลส่งเสริมการศึกษาแก่เยาวชนทุกคนในทุกชั้นของสังคม รวมถึงผู้พิการ การศึกษาระดับอุดมศึกษา มี Kuwait University เป็นมหาวิทยาลัยของรัฐที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ ซึ่งเปิดสอนฟรีสำหรับชาวคูเวต มีวิทยาเขต 6 แห่ง และมีนักศึกษารวมกว่า 40,000 คน ขณะเดียวกัน ก็มีมหาวิทยาลัยเอกชนหลายแห่ง ส่วนใหญ่เป็นของต่างชาติ เช่น American University of Kuwait, Gulf University of Science and Technology และ

Australian University of Kuwait นอกจากนี้ รัฐบาลยังสนับสนุนทุนการศึกษาในระดับอุดมศึกษาแก่นักศึกษาที่ได้รับการตอบรับจากมหาวิทยาลัยในสหรัฐฯ สหราชอาณาจักร แคนาดา ออสเตรเลีย และประเทศอื่น ๆ รวมกว่า 10,000 คน

การก่อตั้งประเทศ ชนกลุ่มแรกที่เข้าไปตั้งรกรากและสถาปนารัฐคูเวตขึ้นมา คือ เผ่าบะนี คอลิด ที่อพยพจากที่ราบสูงนัจญ์ (บริเวณตอนกลางของคาบสมุทรอาระเบีย) โดยมีการเลือกเซค เศาะบะห์ บิน ญาบิร เป็นเจ้าผู้ครองรัฐคนแรกเมื่อปี 2299 และนำไปสู่การสถาปนาราชวงศ์อัลเศาะบะห์ขึ้นปกครองคูเวตจนถึงปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม การจัดทำสนธิสัญญากับสหราชอาณาจักรเมื่อปี 2442 ส่งผลให้สหราชอาณาจักรเข้าไปมีอำนาจในการกำกับดูแลนโยบายต่างประเทศและการป้องกันประเทศของคูเวต แลกเปลี่ยนกับการที่สหราชอาณาจักรให้ความคุ้มครองแก่คูเวต แต่หลังจากเกิดสงครามโลกครั้งที่ 1 สหราชอาณาจักรประกาศให้คูเวต ซึ่งมีอำนาจปกครองตนเอง กลายเป็นรัฐในอารักขาของสหราชอาณาจักรอย่างสมบูรณ์ จนกระทั่งหลังสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 สหราชอาณาจักรจึงยินยอมทำข้อตกลงให้เอกราชแก่คูเวตเมื่อ 19 มิ.ย.2520

วันชาติ 25 ก.พ. (วันเสด็จขึ้นครองราชย์เป็นเจ้าผู้ครองรัฐคูเวตพระองค์ที่ 11 ของเซค अबดุลลอฮ์ อัชชาลิม อัลเศาะบะห์ เมื่อปี 2493)

การเมือง ปกครองแบบระบอบกษัตริย์เป็นประมุขภายใต้รัฐธรรมนูญ (Constitutional monarchy) และถือเป็นประเทศมุสลิมที่มีการปกครองแบบเสรีนิยมมากที่สุดประเทศหนึ่งในตะวันออกกลาง โดยมีการร่างรัฐธรรมนูญฉบับแรกเมื่อ 11 พ.ย.2505 ในรัชสมัยเซค अबดุลลอฮ์ เจ้าผู้ครองรัฐคูเวตพระองค์ที่ 11 และใช้มาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งเป็นรัชสมัยของ เซค นะวาฟ อัลอะห์มัด อัลญาบิร อัลเศาะบะห์ (พระชนมพรรษา 84 พรรษา/ปี 2564) ที่เสด็จขึ้นครองราชย์เป็นเจ้าผู้ครองรัฐคูเวตพระองค์ที่ 16 เมื่อ 30 ก.ย.2563 การปกครองแบ่งอำนาจอธิปไตย ซึ่งเป็นของเจ้าผู้ครองรัฐ ออกเป็น 3 ฝ่าย ดังนี้

ฝ่ายบริหาร : รัฐธรรมนูญกำหนดให้อำนาจบริหารเป็นของเจ้าผู้ครองรัฐ (อมีร์ หรือ Emir) ซึ่งเป็นองค์พระประมุขของรัฐ เจ้าผู้ครองรัฐทรงขึ้นครองราชสมบัติด้วยการสืบราชสันตติวงศ์ ทรงมีพระราชอำนาจในการกำกับดูแลฝ่ายบริหารผ่าน รมว.กระทรวงต่าง ๆ โดยทรงแต่งตั้ง นรม. และอนุมัตี ครม. ที่ นรม.เป็นผู้เสนอ ทั้งนี้ ในภาวะปกติ เจ้าผู้ครองรัฐอาจใช้พระราชอำนาจในการปลด นรม. ครม. ออท. หรือยุบสภา เพื่อรวบอำนาจแบบเบ็ดเสร็จไว้เองได้ ส่วนกรณีที่เกิดสถานการณ์ฉุกเฉินระดับชาติ หรือตกอยู่ในภาวะสงคราม เจ้าผู้ครองรัฐจะทรงมีอำนาจควบคุมประเทศแบบเบ็ดเสร็จโดยอัตโนมัติ ขณะที่รัฐสภาจะถูกระงับบทบาทไว้ชั่วคราวจนกว่าสถานการณ์จะยุติลง

ฝ่ายนิติบัญญัติ : อำนาจนิติบัญญัติเป็นของเจ้าผู้ครองรัฐ โดยทรงใช้พระราชอำนาจผ่านรัฐสภา (National Assembly หรือ Majlis al Umma) ซึ่งเป็นสภาเดี่ยว มีสมาชิกสภา 65 คน มาจากการเลือกตั้งโดยตรง 50 คน ที่เหลืออีก 15 คน มาจากแต่งตั้งโดยเจ้าผู้ครองรัฐ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นบุคคลที่เคยดำรงตำแหน่งใน ครม. วาระการดำรงตำแหน่ง 4 ปี การเลือกตั้งครั้งล่าสุดจะมีขึ้นใน ค.ศ.2563 ครั้งต่อไปจะมีขึ้นในปี 2567 เจ้าผู้ครองรัฐมีอำนาจในการยุบสภา รัฐสภามีหน้าที่ออกกฎหมาย ร่างกฎหมายทุกฉบับจะไม่มีผลบังคับใช้เป็น

กฎหมายจนกว่าจะได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภา การแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญจะกระทำมิได้หากไม่ได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภา นอกจากนี้ รัฐสภายังมีอำนาจในการกำหนดเงินได้ของเจ้าผู้ครองรัฐและการรับรองการเสนอชื่อเจ้าผู้ครองรัฐและมกุฎราชกุมาร ทั้งนี้ คุเวตเป็นรัฐอาหรับในภูมิภาคอ่าวประเทศแรกที่มีรัฐสภาที่มาจากการเลือกตั้ง

ฝ่ายตุลาการ : ใช้ระบบกฎหมายแบบผสมผสานระหว่าง Common law ของสหราชอาณาจักร Civil law ของฝรั่งเศส กับบทบัญญัติของศาสนาอิสลาม การดำเนินการใด ๆ ของฝ่ายตุลาการต้องเป็นไปในนามเจ้าผู้ครองรัฐ พระราชอำนาจในการอภัยโทษเป็นของเจ้าผู้ครองรัฐ นอกจากนี้ เจ้าผู้ครองรัฐยังทรงได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย และไม่สามารถล่วงละเมิดได้ ผู้ใดที่วิพากษ์วิจารณ์เจ้าผู้ครองรัฐมีความผิดและต้องถูกลงโทษตามกฎหมาย

พรรคการเมืองสำคัญ : ไม่มีระบบพรรคการเมืองในคุเวต แต่มีการรวมตัวกันเป็นกลุ่มการเมืองต่าง ๆ เช่น กลุ่ม Islamic Constitutional Movement กลุ่ม Shia Islamists of the National Islamic Alliance และกลุ่ม Kuwait Democratic Forum

เศรษฐกิจ ระบบเศรษฐกิจแบบตลาดเสรี มีความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ โดยได้รับการจัดอันดับจากธนาคารโลกว่าเป็นประเทศที่มีรายได้สูง อย่างไรก็ตาม แหล่งรายได้สำคัญของประเทศมาจากอุตสาหกรรมน้ำมัน นับตั้งแต่มีการขุดพบแหล่งน้ำมันเมื่อปี 2480 ปัจจุบัน รายได้จากการส่งออกน้ำมันของคุเวตมีส่วนมากกว่า 90% ของรายได้จากการส่งออกทั้งหมด หรือคิดเป็น 40% ของ GDP นโยบายเศรษฐกิจที่สำคัญ คือ การเพิ่มขีดความสามารถในการผลิตน้ำมัน จากที่ปัจจุบัน ผลิตได้วันละประมาณ 2.80 ล้านบาร์เรล เป็นวันละ 3.5-4 ล้านบาร์เรล ให้ได้ภายในปี 2578 โดย Kuwait Petroleum Corporation ซึ่งเป็นวิสาหกิจของรัฐ เพิ่มการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมน้ำมันด้วยงบประมาณ 51,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และยังมีแผนออกกฎหมายอนุญาตให้รัฐบาลขายสินทรัพย์ในวิสาหกิจของรัฐแก่นักลงทุนเอกชนได้ ขณะเดียวกัน ยังจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจระยะ 5 ปีที่มุ่งส่งเสริมการสร้างความหลากหลายทางเศรษฐกิจ โดยมีเป้าหมายลดการพึ่งพารายได้จากอุตสาหกรรมน้ำมันด้วยการพัฒนาประเทศให้เป็นศูนย์กลางการค้าและการท่องเที่ยวในภูมิภาค รวมทั้งดึงดูดการลงทุนจากต่างชาติ และสนับสนุนให้ภาคเอกชนเข้าไปมีส่วนร่วมในการพัฒนาเศรษฐกิจมากขึ้น

นอกจากนี้ คุเวตประกาศใช้ยุทธศาสตร์พัฒนาประเทศ “New Kuwait 2035” ซึ่งมีเป้าหมายการพัฒนาประเทศในระยะยาวตามพระวิสัยทัศน์ของ เชค เศาะบাহ์ อดีตเจ้าผู้ครองรัฐคุเวต ที่ทรงต้องการให้คุเวตเป็นศูนย์กลางการพาณิชย์และการเงินอีกแห่งหนึ่งในภูมิภาคภายในปี 2578 โดยริเริ่มโครงการก่อสร้างเมืองเศรษฐกิจใหม่และเขตการค้าเสรี Madinat al-Hareer หรือ Silk City บริเวณภาคเหนือของประเทศ ตั้งแต่ปี 2557 ซึ่งมีแผนสร้างแล้วเสร็จ และเปิดอย่างเป็นทางการภายในปี 2578 ขณะที่เป้าหมายระยะสั้นและระยะกลาง คือ การทำให้คุเวตเป็นศูนย์กลางด้านอุตสาหกรรมปิโตรเคมีแห่งหนึ่งของโลก มีการลงทุนจากต่างชาติในคุเวตเพิ่มขึ้น 300% โดยเฉพาะการลงทุนด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร บริการ และพลังงานทดแทน รวมทั้งมุ่งพัฒนาการท่องเที่ยว เพื่อสร้างรายได้และสร้างโอกาสใหม่ในตลาดแรงงาน การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบคมนาคมขนส่งในประเทศ ควบคู่ไปกับการพัฒนาพลังงานด้วยการส่งเสริมการเป็นหุ้นส่วน

ระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน

อุตสาหกรรมหลัก : ปิโตรเลียม ปิโตรเคมี ปูนซีเมนต์ การต่อเรือและซ่อมเรือ การสกัดน้ำทะเลเป็นน้ำจืด การแปรรูปอาหาร การผลิตวัสดุก่อสร้าง

ทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญ : น้ำมันดิบ ซึ่งมีปริมาณสำรองที่พิสูจน์ทราบแล้วประมาณ 101,500 ล้านบาร์เรล (มากเป็นอันดับที่ 6 ของโลก) กำลังการผลิตวันละ 2.677 ล้านบาร์เรล โดยส่งออกวันละ 1.986 ล้านบาร์เรล ก๊าซธรรมชาติ ซึ่งมีปริมาณสำรองที่พิสูจน์ทราบแล้วประมาณ 1.784 ล้านล้านลูกบาศก์เมตร (มากเป็นอันดับที่ 19 ของโลก) กำลังการผลิตวันละ 17,840 ล้านลูกบาศก์เมตร แต่เป็นการผลิตเพื่อใช้ภายในประเทศทั้งหมด (ข้อมูลเมื่อปี 2562 ของ OPEC)

สกุลเงิน ตัวย่อสกุลเงิน : ดินาร์คูเวต (Kuwaiti Dinar-KWD)

อัตราแลกเปลี่ยนต่อดอลลาร์สหรัฐ : 0.30 ดินาร์ : 1 ดอลลาร์สหรัฐ

อัตราแลกเปลี่ยนต่อบาท : 99.04 บาท : 1 ดินาร์ (พ.ย.2563)

ดัชนีเศรษฐกิจสำคัญ (ปี 2563)

ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) : 108,660 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ประมาณการปี 2563 ของ IMF)

ดุลบัญชีเดินสะพัด : ติดลบ 7,423 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

รายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อปี : 41,730 ดอลลาร์สหรัฐ

อัตราเงินเฟ้อ : 1%

อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจ : ติดลบ 8.1%

ทุนสำรองเงินตราต่างประเทศ : 43,668 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ประมาณการปี 2562 ของธนาคารโลก)

อัตราการว่างงาน : 2.303% (ประมาณการปี 2563 ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ)

แรงงาน : 2.460 ล้านคน

ดุลการค้าระหว่างประเทศ : ได้เปรียบดุล 30,909 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ประมาณการปี 2562 ขององค์การการค้าโลก)

มูลค่าการส่งออก : 64,483 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้าส่งออก : น้ำมันและผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม (91.1%) ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมต่าง ๆ (7.8%) เช่น ปุ๋ย พลาสติก เหล็ก ซีเมนต์ อลูมิเนียม ทองแดง ผลิตภัณฑ์การเกษตรและอาหาร (0.9%) เช่น นม ข้าวและแป้งสาลี เนื้อสัตว์ปีก และอื่น ๆ (0.2%)

ประเทศส่งออกสินค้าสำคัญ : อินเดีย จีน สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น สิงคโปร์ อิรัก ซาอุดีอาระเบีย

มูลค่าการนำเข้า : 33,574 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้านำเข้า : ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมต่าง ๆ (78.6%) เช่น ยานยนต์และอะไหล่ เครื่องส่งสัญญาณวิทยุโทรศัพท์ รวมถึงเวชภัณฑ์ ผลิตภัณฑ์การเกษตรและอาหาร (15.5%) เช่น นม ข้าวและแป้งสาลี เนื้อสัตว์ปีก น้ำมันและผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม (4%) และอื่น ๆ (1.9%)

ประเทศนำเข้าสินค้าสำคัญ : สหภาพยุโรป จีน สหรัฐฯ สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ ซาอุดีอาระเบีย ตุรกี ญี่ปุ่น อินเดีย

เกาหลีใต้ เวียดนาม ไทย

การทหาร งบประมาณทางทหารเมื่อปี 2562 มีจำนวน 6,398 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ประมาณ 4.65% ของ GDP) เพิ่มขึ้นจากเมื่อปี 2561 ซึ่งมีจำนวน 6,179 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ทั้งนี้ รัฐสภาคูเวตมีมติรับรองร่างพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายในห้วง 10 ปี และงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติมมูลค่ารวม 10,500 ล้านดอลลาร์สหรัฐ สำหรับกระทรวงกลาโหมมาตั้งแต่ปี 2559 โดยมีเป้าหมายยกระดับศักยภาพของกองทัพอาทิ การจัดซื้อเครื่องบินรบ รุ่น Typhoon เข้าประจำการในกองทัพ

รัฐธรรมนูญคูเวตกำหนดให้เจ้าผู้ครองรัฐทรงเป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุดโดยตำแหน่ง และห้ามกองทัพทำสงครามรุกรานประเทศอื่น ภารกิจของกองทัพคูเวตจึงมุ่งให้ความสำคัญกับการป้องกันภัยคุกคามจากภายนอก กองทัพคูเวตอยู่ภายใต้การกำกับของกระทรวงกลาโหม มีกำลังพลรวมทั้งสิ้น 17,500 นาย กำลังพลสำรองจำนวน 23,700 นาย และมีกองกำลังสหรัฐฯ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ US Central Command (USCENTCOM) ประจำการในค่ายทหารและฐานทัพต่าง ๆ 13 แห่งทั่วคูเวต รวมอย่างน้อย 13,500 นาย โดยคูเวตได้รับสถานะเป็นพันธมิตรหลักนอกเนโท (Major Non-NATO Ally - MNNA) ของสหรัฐฯ มาตั้งแต่ปี 2547

- ทบ. มี บก. อยู่ที่ Al Jiwan Camp กำลังพล 13,000 นาย ยุทโธปกรณ์สำคัญ ได้แก่ รถถัง (MBT) รุ่น M1A2 Abrams จำนวน 218 คัน รุ่น M-84 จำนวน 75 คัน ยานยนต์หุ้มเกราะ (IFV) รุ่น BMP-2 จำนวน 76 คัน รุ่น BMP-3 จำนวน 180 คัน และรุ่น Desert Warrior จำนวน 236 คัน รถสายพานลำเลียงหุ้มเกราะ (APC) รุ่น M113A2 จำนวน 260 คัน รุ่น M577 จำนวน 30 คัน และรุ่น TH 390 Fahd จำนวน 40 คัน ยานยนต์หุ้มเกราะกู้ภัย (ARV/MW) รุ่น M88A1/2 จำนวน 24 คัน รุ่น Type-653 รุ่น Warrior และรุ่น Aardvark (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) ยานยนต์ลาดตระเวนหุ้มเกราะ (NBC) รุ่น TPz-1 Fuchs NBC จำนวน 11 คัน ปืนใหญ่ต่อสู้อากาศยาน (ARTY) รุ่น M109A3 จำนวน 37 กระบอก รุ่น Mk F3 จำนวน 18 กระบอก รุ่น PLZ45 จำนวน 51 กระบอก รุ่น AU-F จำนวน 18 กระบอก รุ่น 9A52 Smerch จำนวน 27 กระบอก เครื่องยิงลูกระเบิด (MOR) ขนาดและรุ่นต่าง ๆ รวม 78 เครื่อง อาวุธปล่อยนำวิถีต่อต้านรถถัง (MSL) รุ่น HMMWW TOW จำนวน 66 ลูก รุ่น M901 จำนวน 8 ลูก รุ่น TOW-2 รุ่น M47 Dragon และรุ่น Carl Gustav (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) อาวุธปล่อยนำวิถีต่อต้านอากาศยาน (SAM) รุ่น Aspide 12 ลูก รุ่น Starburst และรุ่น Stinger (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) และปืนใหญ่วิถีราบ (GUNS) รุ่น Oerlikon มากกว่า 12 กระบอก

- ทร. มี บก. อยู่ที่ฐานทัพเรือ Ras al-Qulayah กำลังพลประมาณ 2,000 นาย (ในจำนวนนี้เป็นกองกำลังรักษาชายฝั่ง 500 นาย) ยุทโธปกรณ์สำคัญที่ประจำการใน ทร. ได้แก่ เรือตรวจการณ์ติดตั้งขีปนาวุธนำวิถีปราบเรือดำน้ำ (PCFG) ชั้น Al Sanbouk จำนวน 1 ลำ ชั้น Istiqlal จำนวน 1 ลำ เรือตรวจการณ์ชายฝั่ง (PBF) ชั้น Al Nokatha จำนวน 10 ลำ เรือตรวจการณ์ติดตั้งขีปนาวุธนำวิถีต่อต้านเรือ (PBG) ชั้น Um Almaradim จำนวน 8 ลำ เรือระบายพลขนาดกลาง (LCM) ชั้น Abhan จำนวน 1 ลำ เรือลำเลียงยานยนต์และกำลังพล (LCVP) ชั้น ADSB จำนวน 5 ลำ และเรือสนับสนุน (AG) ชั้น Sawahil จำนวน 1 ลำ

- ทอ. มี บก. อยู่ที่ฐานทัพอากาศ Al Mubarak กำลังพล 2,500 นาย ยุทโธปกรณ์ที่สำคัญ ได้แก่ เครื่องบินโจมตีภาคพื้นดิน (FGA) รุ่น F/A-18C Hornet จำนวน 31 เครื่อง และรุ่น F/A-18D Hornet

จำนวน 8 เครื่อง เครื่องบินเติมน้ำมันกลางอากาศ (TKR) รุ่น KC-130J Hercules จำนวน 3 เครื่อง เครื่องบินลำเลียง (TPT) รุ่น C-17A จำนวน 2 เครื่อง และรุ่น L-100-30 จำนวน 3 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์โจมตี (ATK) รุ่น AH-64D Apache จำนวน 16 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์อเนกประสงค์ (MRH) ติดตั้งซีปนาวุธ รุ่น SA-342 Gazelle จำนวน 13 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์ลำเลียง (TPT) รุ่น AS532 Cougar จำนวน 3 เครื่อง รุ่น SA330 Puma จำนวน 7 เครื่อง และรุ่น S-92 จำนวน 3 เครื่อง อาวุธปล่อยแบบอากาศสู่อากาศ (AAM) รุ่น AIM-9L Sidewinder รุ่น R-550 Magic รุ่น AIM-7F Sparrow และรุ่น AIM-120C7 AMRAAM (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) อาวุธปล่อยแบบอากาศสู่อากาศ (ASM) รุ่น AGM-65G Maverick และรุ่น AGM-114K Hellfire (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) อาวุธปล่อยต่อต้านเรือ (AShM) รุ่น AGM-84A Harpoon (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) รวมทั้งมีการประจำการระบบป้องกันซีปนาวุธพิสัยไกลรุ่น MIM-104 Patriot PAC-2 GEM จำนวน 40 ชุด และระบบป้องกันซีปนาวุธพิสัยใกล้รุ่น Skyguard/Aspide จำนวน 12 ชุด ในกองบัญชาการป้องกันภัยทางอากาศของ ทอ. ด้วย

นอกจากนี้ ยังมีกองกำลังความมั่นคงอื่น ๆ ที่มีใช้ทหาร ได้แก่

ตำรวจ ซึ่งรับผิดชอบการรักษาความมั่นคงภายใน อยู่ภายใต้การกำกับของกระทรวงมหาดไทย (ไม่ปรากฏข้อมูลกำลังพลและอาวุธประจำการ)

กองกำลังพิทักษ์ชาติ (National Guard) ซึ่งรับผิดชอบภารกิจสนับสนุนกรณีเกิดสถานการณ์ฉุกเฉินภายในประเทศ รวมทั้งการรักษาความปลอดภัยบริเวณชายแดน ทำงานเป็นอิสระจากกองทัพ เนื่องจากอยู่ภายใต้การกำกับของสภากลาโหมสูงสุด (Supreme Council of Defense) ที่มีสมาชิกพระราชวงศ์ชั้นสูงเป็นประธาน มีกำลังพลประมาณ 6,600 นาย

ปัญหาด้านความมั่นคง

ในอดีต หน่วยงานความมั่นคงของคูเวตเน้นภารกิจการรักษาความมั่นคงภายในประเทศเป็นหลัก และไม่ได้ให้ความสำคัญกับภัยคุกคามจากภายนอกมากนัก จนเป็นเหตุให้คูเวตเผชิญกับวิกฤติการณ์ครั้งร้ายแรงที่สุดจากการรุกรานของอิรัก เมื่อ 2 ส.ค.2533 โดยไม่ทันตั้งตัว และถูกอิรักประกาศผนวกคูเวตเข้าเป็นจังหวัดที่ 19 ของอิรัก ขณะที่เจ้าผู้ครองรัฐและมกุฎราชกุมารต้องทรงลี้ภัยไปซาอุดีอาระเบียแบบฉุกเฉิน อย่างไรก็ตาม ประชาคมระหว่างประเทศที่มีสหรัฐฯ เป็นแกนนำ ร่วมกันส่งกองกำลังพันธมิตรจาก 34 ประเทศ โดยอาศัยข้อมติคณะมนตรีความมั่นคงแห่งประชาชาติ (UNSC) ที่ 678 (1990) ซึ่งนำไปสู่การทำสงครามอ่าว (Gulf War) หรือปฏิบัติการ Desert Storm ระหว่าง ม.ค.-ก.พ.2534 เพื่อผลักดันกองกำลังอิรักออกจากคูเวต จนเป็นผลให้คูเวตได้รับการปลดปล่อย ทั้งนี้ ภัยคุกคามรูปแบบเดิมต่อคูเวตจากการโจมตีของกองกำลังต่างชาติลดความสำคัญลงหลังจากสหรัฐฯ โคนล้มระบอบการปกครองของประธานาธิบดีซัดดัม ฮุเซน ของอิรักเมื่อปี 2546

ปัจจุบัน คูเวตกำลังเผชิญกับภัยคุกคามความมั่นคงรูปแบบใหม่ เฉพาะอย่างยิ่งการก่อการร้ายจากกลุ่ม Islamic State (IS) ที่เข้าไปเคลื่อนไหวและพยายามก่อเหตุโจมตีในคูเวตในห้วงปี 2558-2559 ได้แก่ การที่กลุ่ม IS อ้างเป็นผู้ก่อเหตุโจมตีด้วยระเบิดฆ่าตัวตายที่ศาสนสถานของชาวชีอะฮ์ในคูเวตซิตี เมื่อ 26 มิ.ย.2558 ทำให้มีผู้เสียชีวิต 26 คน และบาดเจ็บหลายร้อยคน การที่กระทรวงมหาดไทยคูเวตเปิดเผยเมื่อ

4 ก.ค.2559 ว่า สามารถขัดขวางแผนก่อเหตุโจมตีของกลุ่ม IS ในคูเวต ซึ่งมีเป้าหมายโจมตีศาสนสถานของชาวชีอะฮ์และที่ทำการกระทรวงมหาดไทยด้วยระเบิด โดยจับกุมสมาชิกและผู้สนับสนุนกลุ่ม IS ได้หลายราย การจับกุมหญิงชาวฟิลิปปินส์เมื่อ 6 ส.ค.2559 ซึ่งเข้าไปทำงานเป็นแม่บ้านในคูเวต แต่หันไปเข้าร่วมกับกลุ่ม IS และวางแผนจะก่อเหตุก่อการร้ายในคูเวต และการที่ชายชาวอียิปต์ซึ่งสนับสนุนกลุ่ม IS พยายามก่อเหตุขับรถบรรทุกติดตั้งระเบิดพุ่งชนรถเจ้าหน้าที่ทหารสหรัฐฯ ในคูเวต เมื่อ 9 ต.ค.2559

การเผชิญภัยคุกคามจากกลุ่ม IS ทำให้รัฐบาลคูเวตยกระดับการรักษาความปลอดภัยภายในประเทศ มีการแต่งตั้งคณะกรรมการถาวรทำหน้าที่ประสานงานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อต่อต้านการก่อการร้าย การเผยแพร่แนวคิดหัวรุนแรงทุกรูปแบบ และการทำลายแหล่งทุน ควบคู่ไปกับการเพิ่มศักยภาพของหน่วยงานความมั่นคง โดยเฉพาะกองทัพ และดำเนินมาตรการจับกุมและลงโทษประหารชีวิตสมาชิกเซลล์ก่อการร้ายทั้งของกลุ่ม IS และกลุ่มอื่น ๆ ซึ่งรวมถึงกลุ่มอัลกออิดะฮ์ (Al Qaida-AQ) ที่เคยพยายามก่อเหตุโจมตีค่าย Arifjan ของสหรัฐฯ ในคูเวต (กองบัญชาการส่วนหน้าของ US Central Command ที่รับผิดชอบการส่งกำลังบำรุงแก่กองกำลังสหรัฐฯ ที่เข้าไปปฏิบัติการในอิรักและอัฟกานิสถาน) ที่ตั้งสำนักงานใหญ่ของหน่วยข่าวกรองคูเวต (State Security Service-SSS) และหน่วยงานอื่น ๆ ของรัฐบาลเมื่อ ส.ค.2552 แต่ไม่ประสบความสำเร็จ

นอกจากนี้ ความเคลื่อนไหวของกลุ่มชีอะฮ์ในคูเวตที่มีความเชื่อมโยงกับอิหร่านยังเป็นประเด็นที่คูเวตห่วงกังวล นับตั้งแต่มีการตรวจพบและจับกุมสมาชิกเครือข่ายจารกรรมของอิหร่านในคูเวต เมื่อ พ.ค.2553 และมีการจับกุมตัวชาวคูเวตและชาวอิหร่านรวม 25 คน เมื่อ ก.ย.2558 ในข้อหาวางแผนโจมตีและจารกรรมในคูเวต หลังจากตรวจพบว่า กลุ่มบุคคลดังกล่าวมีพฤติการณ์ลักลอบติดต่อกับอิหร่านและกลุ่มอิซบูลลอฮ์ในเลบานอน สะสม และซ่อนอาวุธ รวมถึงระเบิดจำนวนมากไว้ในบ้านพักบริเวณชายแดนคูเวต-อิรัก โดยศาลคูเวตมีคำตัดสิน เมื่อ ม.ค.2559 ประหารชีวิตชาวคูเวต 3 คน และชาวอิหร่าน 2 คน จากจำนวนผู้ต้องหา 25 คน ในข้อหาเป็นเครือข่ายจารกรรมของอิหร่าน และเป็นสมาชิกกลุ่มกลุ่มอิซบูลลอฮ์ รวมทั้งรัฐบาลคูเวตมีคำสั่งปิดสำนักงานวัฒนธรรมประจำ สอท.อิหร่าน/คูเวต เมื่อ 20 ก.ค.2560 และให้ลดจำนวนนักการทูตอิหร่านประจำ สอท.อิหร่าน/คูเวต (ในทางปฏิบัติ คือ การขั้บนักการทูตอิหร่านจำนวนหนึ่งออกจากคูเวต) เนื่องจากตรวจพบการติดต่อรระหว่างนักการทูตอิหร่านกับเซลล์ก่อการร้ายในคูเวตที่ถูกจับกุมเมื่อปี 2559

สมาชิกองค์การระหว่างประเทศ ABEDA, AfDB, AFESD, AMF, BDEAC, CAEU, CD, FAO, G-77, GCC, IAEA, IBRD, ICAO, ICC, ICRM, IDA, IDB, IFAD, IFC, IFRCs, IHO, ILO, IMF, IMO, IMSO, Interpol, IOC, IPU, ISO, ITSO, ITU, ITUC, LAS, MIGA, NAM, OAPC, OIC, OPCW, OPEC, Paris Club, PCA, UN, UNCTAD, UNESCO, UNIDO, UNRWA, UNWTO, UPU, WCO, WFTU, WHO, WIPO, WMO, WTO

การขนส่งและโทรคมนาคม ท่าอากาศยาน 7 แห่ง ท่าอากาศยานนานาชาติที่สำคัญ คือ Kuwait International Airport นอกจากนี้ ยังมีท่าเรือสำคัญ ได้แก่ ท่าเรือ Al Shu'aybah ท่าเรือ Al Shuwaykh ท่าเรือ Mina Saud ท่าเรือ Mina Abdullah และท่าเรือ Al Ahmadi เส้นทางคมนาคมมีถนนระยะทาง 7,756 กม. (ประมาณการ

ปี 2560 ของกระทรวงโยธาธิการคูเวต) ท่อส่งผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียมระยะทาง 858 กม. (ประมาณการปี 2556) การโทรคมนาคม : โทรศัพท์พื้นฐานให้บริการประมาณ 368,305 เลขหมาย โทรศัพท์เคลื่อนที่ประมาณ 5.147 ล้านเลขหมาย (ประมาณการปี 2562) จำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ต 2.904 ล้านคน (99.60% ของจำนวนประชากรทั้งหมด ประมาณการปี 2561 ของ Communication and Information Technology Regulatory Authority of Kuwait) รหัสโทรศัพท์ทางไกลระหว่างประเทศ +965 รหัสอินเทอร์เน็ต .kw

การเดินทาง สายการบินของไทยไม่มีเที่ยวบินตรง กรุงเทพฯ-คูเวตซิตี สายการบินของคูเวตที่บินตรงมาไทยคือ Kuwait Airways ระยะเวลาการบินประมาณ 8 ชม. เวลาที่คูเวตช้ากว่าไทย 3 ชม. คนไทยที่ประสงค์จะเดินทางไปคูเวตโดยมีวัตถุประสงค์มิใช่เพื่อการทำงาน ต้องขอรับการตรวจลงตราประเภท Visit visa ซึ่งต้องมีผู้ค้ำประกัน (Sponsor) เป็นบริษัท โรงแรม หรือบุคคลในคูเวต ที่มีรายได้อย่างน้อย 250 ดินารคูเวตต่อเดือน (ประมาณ 23,150 บาทต่อเดือนขึ้นไป) โดยยื่นขอกับ สอท.คูเวต ประจำกรุงเทพฯ หรือให้ผู้ค้ำประกันเป็นผู้ยื่นคำร้องขอรับการตรวจลงตราที่สำนักงานตรวจคนเข้าเมืองในคูเวตแล้วส่งเอกสารตัวจริงมาให้ หรือให้ผู้ค้ำประกันนำเอกสารตัวจริงไปมอบแก่เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองที่ท่าอากาศยานคูเวต แล้วให้ผู้เดินทางไปยื่นหนังสือเดินทางที่ท่าอากาศยานคูเวตเพื่อขอรับการตรวจลงตราได้เช่นกัน ทั้งนี้ การตรวจลงตราประเภท Visit visa มีอายุ 90 วัน โดยสามารถอยู่ในคูเวตได้ 30 วัน นับจากวันที่เดินทางเข้าประเทศ และไม่สามารถต่ออายุได้ เว็บไซต์การท่องเที่ยว <https://www.e.gov.kw/sites/kgenglish/Pages/Visitors/Visitors.aspx>

สถานการณ์สำคัญที่น่าติดตาม

1. สถานการณ์การเมืองภายในคูเวตจากปัญหาความไม่ลงรอยระหว่างรัฐสภากับรัฐบาล ภายหลังการเลือกตั้งขึ้นครองราชย์ของ เชค นะวาฟ เจ้าผู้ครองรัฐคูเวตพระองค์ที่ 16 เมื่อ 30 ก.ย.2563 และหลังการเลือกตั้งสมาชิกรัฐสภาคูเวตชุดใหม่ ที่มีขึ้น ธ.ค.2563 โดยนับตั้งแต่ปี 2554-2562 คูเวตเผชิญความวุ่นวายทางการเมืองจากปัญหาความไม่ลงรอยระหว่างรัฐสภากับรัฐบาลอย่างต่อเนื่อง จากการที่รัฐสภาคูเวตพยายามเสนอญัตติเข้าสู่สภาเพื่อให้ที่ประชุมลงมติไม่ไว้วางใจ รมต. ในรัฐบาลจากหลายกรณี เฉพาะอย่างยิ่งการทุจริตของ รมต. ทำให้เจ้าผู้ครองรัฐคูเวตทรงออกพระราชกฤษฎีกายุบสภาเพื่อจัดการเลือกตั้งทั่วไปก่อนกำหนดถึง 4 ครั้ง ครั้งหลังสุด คือ เมื่อ 26 พ.ย.2559 ซึ่งเป็นการเลือกตั้งก่อนกำหนดที่เดิมจะมีขึ้นใน ก.ค.2560 ขณะเดียวกัน ความไม่ลงรอยระหว่างรัฐสภากับรัฐบาล ยังเป็นเหตุให้เชค ญาบิร นรม.คูเวต พร้อม ครม. ทั้งคณะยื่นหนังสือลาออกต่อเจ้าผู้ครองรัฐคูเวตเมื่อ 30 ต.ค.2560 เพื่อหลีกเลี่ยงการลงมติไม่ไว้วางใจของรัฐสภา แต่เจ้าผู้ครองรัฐคูเวตก็ทรงมีคำสั่งแต่งตั้ง เชค ญาบิร ให้กลับเข้าดำรงตำแหน่ง นรม.คูเวต และจัดตั้ง ครม.ชุดใหม่ ซึ่งได้รับการอนุมัติจากเจ้าผู้ครองรัฐคูเวตเมื่อ 11 ธ.ค.2560 อย่างไรก็ดี เชค ญาบิร นรม.คูเวต พร้อม ครม. ทั้งคณะยื่นหนังสือลาออกจากตำแหน่งเพื่อหลีกเลี่ยงการลงมติไม่ไว้วางใจของรัฐสภาต่อ รมต. ในรัฐบาลอีกเป็นครั้งที่สอง โดยเจ้าผู้ครองรัฐคูเวตทรงอนุมัติคำขอลาออกดังกล่าวเมื่อ 14 พ.ย.2562 และทรงออกพระราชกฤษฎีกาเมื่อ 19 พ.ย.2562 แต่งตั้ง เชค เศาะบาย อัล คอลิด อัลฮะมัด อาล เศาะบาย ซึ่งรักษาการตำแหน่งรอง นรม. และ รมว.กระทรวงการต่างประเทศคูเวต ให้ดำรงตำแหน่ง นรม.คูเวต คนใหม่ และทำหน้าที่จัดตั้ง

รัฐบาลชุดใหม่

2. บทบาทของคูเวตในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งในตะวันออกกลาง เฉพาะอย่างยิ่ง ปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างกาตาร์กับรัฐสมาชิกคณะมนตรีความร่วมมือแห่งรัฐอ่าวอาหรับ (Gulf Cooperation Council-GCC) 3 ประเทศ ได้แก่ ซาอุดีอาระเบีย สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ (UAE) และบาห์เรน ภายหลังจากสวรรคตของเชคเศาะบฮ์ อดีตเจ้าผู้ครองรัฐคูเวต ที่ทรงพยายามทำหน้าที่เป็นคนกลางแก้ไขวิกฤตความสัมพันธ์ระหว่างรัฐ GCC ดังกล่าว ที่กลับมาตึงเครียด และยังไม่มีความโน้มถ่วงคลี่คลาย นับตั้งแต่ซาอุดีอาระเบีย UAE บาห์เรน ร่วมกับอียิปต์ ซึ่งเป็นพันธมิตรอาหรับในตะวันออกกลาง ประกาศตัดความสัมพันธ์ทางการทูตกับกาตาร์เมื่อ 5 มิ.ย.2560 และลงโทษกาตาร์ด้วยการตัดการติดต่อทางบก ทางอากาศ และทางทะเล กับกาตาร์ เนื่องจากไม่พอใจกรณีเจ้าผู้ครองรัฐกาตาร์ทรงแสดงท่าทีสนับสนุนกลุ่ม Muslim Brotherhood กลุ่มอิซบูลลฮีย์ในเลบานอน และอิหร่าน ที่ซาอุดีอาระเบียและพันธมิตรเห็นว่า อิหร่านและกลุ่มดังกล่าว เป็นภัยคุกคามต่อระบอบการปกครองของตน

3. ปัญหาการแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ที่เกิดขึ้นทั่วโลก และส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจโลก รวมถึงคูเวต โดยนับตั้งแต่คูเวตพบผู้ติดเชื้อ COVID-19 รายแรกในประเทศ เมื่อ 26 ก.พ.2563 จนถึง 31 ต.ค.2563 มีผู้ติดเชื้อ COVID-19 ในคูเวต รวม 125,926 ราย และเสียชีวิต 779 ราย (มากเป็นอันดับ 7 ของประเทศในตะวันออกกลาง อันดับ 14 ของประเทศเอเชีย และอันดับ 44 ของโลก)

ความสัมพันธ์ไทย-คูเวต

คูเวตกับไทยสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างกันเมื่อ 14 มิ.ย.2506 โดยไทยเปิดสถานทูต ณ คูเวตซิตี เมื่อ 15 ส.ค.2526 ขณะที่คูเวตแต่งตั้งเอกอัครราชทูตประจำมาเลเซีย เป็นเอกอัครราชทูตประจำประเทศไทยอีกตำแหน่งหนึ่ง จนกระทั่งเมื่อ ม.ค.2540 จึงมีการแต่งตั้งเอกอัครราชทูตคูเวตประจำประเทศไทยคนแรก ทั้งสองประเทศมีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างกันมาโดยตลอด เฉพาะอย่างยิ่งคูเวตตระหนักถึงบทบาทของไทยที่เคยช่วยเหลือคูเวตตลอดช่วงสงครามอ่าวเมื่อปี 2533-2534 ด้วยการสนับสนุนข้อมติ UNSC ทุกข้อที่เกี่ยวข้องกับกรณีอิรักรุกรานคูเวต รวมทั้งส่งทหารเข้าร่วมในกองกำลังสังเกตการณ์แห่งสหประชาชาติประจำชายแดนอิรัก-คูเวต (UN Iraq-Kuwait Observer Mission-UNIKOM) ด้วยเหตุนี้ คูเวตจึงให้การสนับสนุนไทยในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทย ต่อองค์การความร่วมมืออิสลาม (OIC) เป็นอย่างดี

การแลกเปลี่ยนการเยือนอย่างเป็นทางการของทั้งสองฝ่ายยังมีน้อย โดยการเยือนไทยอย่างเป็นทางการของฝ่ายคูเวตที่สำคัญ เช่น เชค เศาะบฮ์ อดีตเจ้าผู้ครองรัฐคูเวต เสด็จฯ เข้าร่วมพระราชพิธีฉลองสิริราชสมบัติครบ 60 ปีของพระบาทสมเด็จพระมหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร ระหว่าง 11-14 มิ.ย.2549 และเสด็จฯ เข้าร่วมการประชุมสุดยอดกรอบความร่วมมือเอเชียครั้งที่ 2 (Asia Cooperation Dialogue -ACD) ระหว่าง 8-10 ต.ค.2559 ขณะทีนาย Mohamad A. Al-Mijrin Al-Roumi อธิบดีกรมเอเชีย กระทรวงการต่างประเทศคูเวต เยือนไทยในฐานะผู้แทนพิเศษของรอง นรม. และ รมว.กระทรวงการต่างประเทศคูเวต เพื่อเข้าร่วมการประชุมระดับรัฐมนตรีกรอบความร่วมมือเอเชีย-ตะวันออกกลาง (Asia-Middle East

Dialogue-AMED) ครั้งที่ 3 ที่กรุงเทพฯ ระหว่าง 14-16 ธ.ค.2553 ส่วนการเยือนคูเวตอย่างเป็นทางการของฝ่ายไทยที่สำคัญครั้งหลังสุด คือ การเยือนของนางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร อดีตนรม. เพื่อเข้าร่วมการประชุม ACD ครั้งที่ 1 ซึ่งคูเวตเป็นเจ้าภาพ ระหว่าง 15-17 ต.ค.2555

ความร่วมมือด้านการพัฒนา กองทุนคูเวตเพื่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจอาหรับ (Kuwait Fund for Arab Economic Development-KFAED) ซึ่งรัฐบาลคูเวตก่อตั้งขึ้นเมื่อตั้งแต่ ธ.ค.2504 เพื่อให้ความช่วยเหลือด้านเงินกู้ในการพัฒนาประเทศแก่ประเทศอาหรับ ประเทศกำลังพัฒนา และองค์กรต่าง ๆ ทั่วโลก เคยให้เงินกู้แก่ไทยเพื่อดำเนินโครงการพัฒนาภายในประเทศ ได้แก่ โครงการไฟฟ้าสำหรับหมู่บ้านใน 3 จังหวัดภาคใต้ของไทยเมื่อปี 2519 โครงการโรงไฟฟ้าพลังน้ำปัตตานีเมื่อปี 2520 โครงการโรงไฟฟ้าพลังน้ำเขี้ยวหลานเมื่อปี 2525 และโครงการโรงไฟฟ้าพลังความร้อนบางปะกงเมื่อปี 2522 และปี 2524 รวมเป็นเงินประมาณ 2,409 ล้านบาท นอกจากนี้ รัฐบาลคูเวตยังให้การสนับสนุนทางการเงินสำหรับการพัฒนาในด้านสังคมและการศึกษาในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทย เช่น กระทรวงศาสนสมบัติและกิจการอิสลามของคูเวตสนับสนุนงบประมาณการก่อสร้างอาคารสำนักวิทยบริการของมหาวิทยาลัยฟาฏอนี วิทยาเขตปัตตานี เป็นเงินจำนวน 3.5 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ประมาณ 108 ล้านบาท) ซึ่งก่อสร้างแล้วเสร็จเมื่อปี 2557

ทั้งนี้ การพบหารือระหว่างนายดอน ปรมมัตถ์วินัย รมว.กระทรวงการต่างประเทศของไทยกับเชค เศาะบะห์ อัล คอลิด อัล ฮะมัด อาลเศาะบะห์ รอง นรม. และ รมว.กระทรวงการต่างประเทศของคูเวต นอกรอบการประชุมสมัชชาสหประชาชาติสมัยสามัญ สมัยที่ 74 ที่นิวยอร์ก สหรัฐฯ เมื่อ 26 ก.ย.2562 ทั้งสองฝ่ายเห็นพ้องจะเพิ่มพูนความร่วมมือด้านการลงทุนระหว่างกันให้มากขึ้น โดยคูเวตแสดงความสนใจจะร่วมมือกับไทยในด้านเกษตรกรรมและการประมง เนื่องจากเห็นว่า ไทยมีความเชี่ยวชาญในการแก้ไขปัญหาการประมงอย่างยั่งยืนและเป็นรูปธรรม และทั้งสองฝ่ายยังเห็นพ้องที่จะให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการร่วม (Joint Commission-JC) ไทย-คูเวต ระดับรัฐมนตรี ให้ได้ภายใน 2563 เพื่อใช้เป็นกลไกในการติดตามความร่วมมือระหว่างกันในทุกมิติ ทั้งด้านการค้าการลงทุน สังคม วัฒนธรรม และความเชื่อมโยงระหว่างประชาชนของทั้งสองประเทศ

ด้านเศรษฐกิจ การค้าไทย-คูเวต เมื่อปี 2562 มีมูลค่า 1,130.46 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (35,555.44 ล้านบาท) ลดลงจากเมื่อปี 2561 ที่มีมูลค่า 1,244.38 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (40,286.38 ล้านบาท) โดยปี 2562 ไทยส่งออกมูลค่า 325.99 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (10,119.12 ล้านบาท) และนำเข้ามูลค่า 804.48 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (25,436.32 ล้านบาท) ไทยเป็นฝ่ายขาดดุลการค้า 478.49 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (15,317.21 ล้านบาท) ขณะที่มูลค่าการค้าห้วง ม.ค. - ก.ย.2563 อยู่ที่ 635.89 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (19,871.23 ล้านบาท) โดยไทยส่งออกมูลค่า 193.51 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (6,000.17 ล้านบาท) และนำเข้ามูลค่า 442.39 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (13,871.06 ล้านบาท) ซึ่งลดลงเมื่อเปรียบเทียบกับห้วงเดียวกันของปี 2562 และไทยยังคงเป็นฝ่ายขาดดุลการค้า

สินค้าส่งออกสำคัญของไทย ได้แก่ รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ เครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์ บอยเลอร์ เครื่องจักร เครื่องใช้กล และส่วนประกอบของเครื่องดังกล่าว ของปรุงแต่งจากเนื้อสัตว์ ปลาหรือสัตว์น้ำ ไม้และผลิตภัณฑ์ไม้ พลาสติกและของที่ทำด้วยพลาสติก ัญพิช ยางและของที่ทำด้วยยาง

เครื่องจักร เครื่องอุปกรณ์ไฟฟ้า และส่วนประกอบของเครื่องดังกล่าว ทองแดงและของทำด้วยทองแดง ของทำด้วยเหล็กหรือเหล็กกล้า

สินค้านำเข้าสำคัญจากคูเวต ได้แก่ น้ำมันสำเร็จรูป น้ำมันดิบ เคมีภัณฑ์ ก๊าซธรรมชาติ พลาสติกและของที่ทำด้วยพลาสติก เคมีภัณฑ์อินทรีย์ ทองแดงและของทำด้วยทองแดง อะลูมิเนียมและของทำด้วยอะลูมิเนียม ของทำด้วยเหล็กหรือเหล็กกล้า สัตว์มีชีวิต เอสเซนเชียลออยล์ เรซินอยด์ เครื่องหอม และเครื่องสำอาง นอกจากนี้ นักธุรกิจคูเวตมีความสนใจเป็นพันธมิตรกับฝ่ายไทยเพื่อทำธุรกิจในคูเวต โดยเฉพาะสาขาที่ไทยมีศักยภาพ เช่น ธุรกิจร้านอาหาร เสริมสวยความงาม และสปา

ด้านการท่องเที่ยว คูเวตเป็นตลาดท่องเที่ยวที่เล็ก แต่มีศักยภาพสำหรับการส่งเสริมการท่องเที่ยวของไทย ซึ่งการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยสนับสนุนนโยบายการท่องเที่ยวระหว่างไทย-คูเวต โดยเฉพาะการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ (Medical Tourism) โดยเมื่อปี 2562 มีชาวคูเวตเดินทางมาไทยรวมประมาณ 80,446 คน ในจำนวนนี้เป็นชาวคูเวตที่ขอรับการตรวจลงตรา (VISA) ประเภทนักท่องเที่ยวและได้รับยกเว้น VISA จำนวนประมาณ 77,514 คน เพิ่มขึ้นจากเมื่อปี 2561 ที่มีจำนวนประมาณ 71,545 คน ขณะที่ช่วง ม.ค. - ก.ย.2563 มีชาวคูเวตเดินทางมาไทย รวมประมาณ 10,396 คน ส่วนแรงงานชาวไทยในคูเวตมีประมาณ 3,000 คน (ข้อมูลเมื่อ มี.ค.2562 ของกระทรวงแรงงานไทย) ส่วนใหญ่เป็นแรงงานกึ่งฝีมือในธุรกิจรับเหมาชุดเจาะและประกอบท่อส่งน้ำมัน รับเหมาก่อสร้างอู่ต่อเรือ อู่ซ่อมรถยนต์ โรงงานเฟอร์นิเจอร์ ร้านเสริมสวย และร้านตัดเย็บเสื้อผ้าสตรี นอกจากนี้ ยังมีนักเรียนและนักศึกษาชาวไทยประมาณ 55 คน

ข้อตกลงสำคัญ : ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านการบิน (27 เม.ย.2519) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการค้า (7 มี.ค.2530) ความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการเก็บภาษีซ้อน (29 ก.ค.2546) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยการดำเนินการปรึกษาหารือทวิภาคีระหว่างกระทรวงการต่างประเทศของไทยกับคูเวต (13 ส.ค.2551) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านเศรษฐกิจและวิชาการ (13 ส.ค.2551)

เชค เศาะบะห์ อัลคอลลิด อัลฮะมัด อาลเศาะบะห์
(Sheikh Sabah al-Khaled al-Hamad Al-Sabah)

ตำแหน่ง	นรม.คูเวต และสมาชิกพระราชวงศ์อาลเศาะบะห์
ประสูติ	3 มี.ค.2496 (พระชันษา 68 ปี/ปี 2564) ที่คูเวตซิตี เป็นโอรสพระองค์โตของเชค คอลลิด บิน ฮะมัด อาลเศาะบะห์ (พระราชนัดดาของเชค มุบาร็อก อาลเศาะบะห์ เจ้าผู้ครองรัฐคูเวตพระองค์ที่ 7) กับเชคามูชะฮ์ อัลอะห์มัด อัลญาบิร อาลเศาะบะห์ (พระราชธิดาของเชค อะห์มัด อัลญาบิร อาลเศาะบะห์ เจ้าผู้ครองรัฐคูเวตพระองค์ที่ 10)
ศาสนา	อิสลาม (ซุนนี)
การศึกษา	ปริญญาตรีรัฐศาสตร์บัณฑิต จาก Kuwait University เมื่อปี 2520
สถานภาพทางครอบครัว	เสกสมรสกับเชคา आयดะฮ์ ซาลิม อัลอะลี อาลเศาะบะห์ (สมาชิกพระราชวงศ์อาลเศาะบะห์) มีบุตร 2 พระองค์ (ไม่ปรากฏข้อมูลว่าเป็นพระโอรสหรือพระธิดา)
ประวัติการทำงาน	<ul style="list-style-type: none"> ปี 2521-2526 - เริ่มเข้ารับราชการตำแหน่งทูต ฝ่ายกิจการอาหรับ กระทรวงการต่างประเทศ ปี 2526-2532 - ออท.ผู้แทนถาวรคูเวต ประจำสหประชาชาติ (UN) ปี 2538-2541 - ออท.คูเวต ประจำซาอุดีอาระเบีย และประจำองค์การความร่วมมืออิสลาม (OIC) ปี 2541-2549 - หัวหน้าสำนักงานความมั่นคงแห่งชาติ (ตำแหน่งเทียบเท่า รมต.) ก.ค.2549-มี.ค.2550 - รมว.กระทรวงกิจการสังคมและแรงงาน พ.ค.2551-ม.ค.2552 - รมว.กระทรวงสารสนเทศ ปี 2554-2555 - รอง นรม. และ รมว.กระทรวงการต่างประเทศ ก.พ.-ธ.ค. 2555 - รอง นรม. รมว.กระทรวงการต่างประเทศ และ รมต.แห่งรัฐรับผิดชอบกิจการ

คณะรัฐมนตรี

- ม.ค.2557-ธ.ค.2559 - รอง นรม. คนที่ 1 และ รมว.กระทรวงการต่างประเทศ
- ธ.ค.2559-ธ.ค.2560 - รมว.กระทรวงการต่างประเทศ
- ธ.ค.2560-พ.ย.2562 - รอง นรม. และ รมว.กระทรวงการต่างประเทศ
- พ.ย.2562 - เจ้าผู้ครองรัฐคูเวตทรงออกพระราชกฤษฎีกาเมื่อ 19 พ.ย.2562 แต่งตั้ง เซค เศาะบารี ให้ดำรงตำแหน่ง นรม. และทำหน้าที่จัดตั้ง ครม.ชุดใหม่ แทน เซค ญาบิร อัลมูบารีอก อัลฮะมัด อาลเศาะบารีซึ่งขอลาออกจากตำแหน่ง นรม. เมื่อ 14 พ.ย.2562 พร้อม ครม. ทั้งคณะ

เครื่องราชอิสริยาภรณ์

- Medal of King Abdulaziz (First Class) จากสมเด็จพระราชาธิบดีฟะฮัด บิน อับดุลอะซีซ อาลซะอูด แห่งซาอุดีอาระเบีย (ปี 2541)
- The Most Distinguished Order of Saint Michael and Saint George จาก (ปี 2555) จากสมเด็จพระราชินีนาถเอลิซาเบทที่สองแห่งสหราชอาณาจักร

บุคคลสำคัญและคณะรัฐมนตรีของคูเวต

เจ้าผู้ครองรัฐ	Nawaf Al-Ahmad Al-Jaber Al-Sabah
มกุฎราชกุมาร	Sheikh Meshal Al-Ahmad Al-Jaber Al-Sabah
นรม.	Sheikh Sabah al-Khaled al-Hamad Al-Sabah
รอง นรม. คนที่ 1 และ รมว.กระทรวงกลาโหม	Ahmad Mansour Al-Ahmad Al-Sabah
รอง นรม. และ รมว.กระทรวงมหาดไทย	Anas Khaled Nasser Al-Saleh
รมว.กระทรวงศาสนสมบัติและกิจการศาสนาอิสลาม	Dr. Fahad al-Afasi
รมว.กระทรวงพาณิชย์และอุตสาหกรรม	Khalid Nasser Abdallah al-Roudhan
รมว.กระทรวงศึกษาธิการและอุดมศึกษา	Dr. Saud Hilal al-Harbi
รมว.กระทรวงการไฟฟ้าและน้ำ	Muhammad al-Bushehri
รมว.กระทรวงการคลัง	Barrak al-Shaytan
รมว.กระทรวงการต่างประเทศ	Dr. Ahmad Nasser Al-Mohammad Al-Sabah
รมว.กระทรวงสาธารณสุข	Dr. Bassil al-Malik al-Sabah
รมว.กระทรวงสารนิเทศ	Mohammad al-Jabri
รมว.กระทรวงยุติธรรม	Dr. Fahad al-Afasi
รมว.กระทรวงน้ำมัน	Dr. Khalid al-Fadhil
รมว.กระทรวงโยธาธิการ	Dr. Rana al-Faris
รมว.กระทรวงกิจการสังคม และ	Maryam al-Aqil
รมต.แห่งรัฐ ด้านกิจการเศรษฐกิจ	
รมต.แห่งรัฐ ด้านกิจการคณะรัฐมนตรี	Anas al Khalid al-Salih
รมต.แห่งรัฐ ด้านกิจการการเคหะ	Dr. Rana al-Faris
รมต.แห่งรัฐ ด้านกิจการเทศบาลเมือง	Walid Khalifa al-Jassim
รมต.แห่งรัฐรับผิดชอบกิจการรัฐสภา	Mubarak al-Haris
รมต.แห่งรัฐ ด้านกิจการเยาวชน	Muhammad al-Hashil